

Arrest

nr. 261 146 van 27 september 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE SCHUTTER
Brusselsesteenweg 54
2800 MECHELEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 7 juni 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 april 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 april 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 augustus 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. DE SCHUTTER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 augustus 2019 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 16 april 2021 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die aan de verzoeker op 7 mei 2021 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:
“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 21.08.2019 werd ingediend en op data van 19.08.2020, 07.12.2020 en 02.02.2021 werd geactualiseerd door :

B., M. L. (...) (R.R.: xxx)
nationaliteit: Guinee
geboren te L. (...) op (...).1968
adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij op 26.04.2000 aankwam in België. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 28.02.2003 met een beslissing niet erkend door de Vaste Beroepscommissie. Betrokkene betekende een bevel om het grondgebied te verlaten op 25.03.2003. Betrokkene diende een aanvraag tot verblijfsmachtiging in op 18.03.2003, die onontvankelijk werd afgesloten op 01.09.2005 en gepaard ging met een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd niet betekend omdat betrokkene niet werd aangetroffen op het adres (negatieve woonstcontrole op 10.12.2005). Zijn beroep bij de Raad van State tegen de Vaste Beroepscommissie werd gesloten op 20.09.2005 omdat betrokkene geen gevolg had gegeven aan de oproep om te verschijnen op 17.08.2005. Het administratief bevat geen bewijs meer van zijn aanwezigheid op het Belgische grondgebied tot hij op 11.07.2017 een aanvraag tot verblijfsmachtiging op basis van artikel 9bis indient, welke onontvankelijk werd afgesloten op 27.10.2017 en gepaard ging met een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 15.11.2017.

Betrokkene legt bij huidige aanvraag 9bis een betekende versie van zijn onontvankelijke beslissing dd.01.09.2005 voor inzake zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging met als betekendingsdatum 26.12.2016. Een procedure is echter steeds ambtshalve effectief afgesloten op het moment van het nemen van de beslissing. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat hij zich op enig moment geïnformeerd heeft bij de gemeente naar de stand van zijn zaken betreffende zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging. Volledigheidshalve merken we op dat de betekening van deze beslissing ons niet via de gemeente werd bezorgd en zich niet in ons administratief dossier bevond tot bij het indienen van huidige aanvraag 9bis. Ook bij zijn vorige aanvraag 9bis maakte betrokkene hiervan geen melding noch werd dit stuk voorgelegd. Dit element kan door onze diensten dan ook niet aanvaard worden.

Betrokkene beroept zich als buitengewone omstandigheid op het feit dat hij over een lange asielprocedure evenals een lange periode onder attest van immatriculatie beschikt. Betrokkene wijst er op dat hij vanaf de indiening van zijn asielaanvraag dd. 27.04.2000 tot de weigering van verlenging van zijn attest van immatriculatie op 17.10.2005 vijf jaar en half legaal verblijf had zonder onderbrekingen. Hij haalt aan dat hem nooit een bevel om het grondgebied te verlaten betekend werd. Hij verwijst hierbij naar de richtlijnen van de medewerkers van de minister van Binnenlandse Zaken dd. 20.12.2004 en de interne richtlijnen van 21 november 2006 evenals naar het arrest 157.452 van de Raad van State van 10 april 2006 waaruit moet blijken dat een definitief verblijfsstatuut zal toegekend worden aan personen die asiel aanvroegen voor 01 januari 2001 en wiens procedure langer dan vier jaar geduurd heeft. Echter, we merken op dat de asielprocedure van betrokkene op datum van 28.02.2003 werd afgesloten met een beslissing van de Vaste Beroepscommissie. Zijn asielprocedure duurde aldus twee jaar en tien maanden. Bovendien werd hem op 25.03.2003 wel degelijk een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Betrokkene kan zich dan ook niet nuttig beroepen op een lange asielprocedure. Er dient opgemerkt te worden dat onder asielprocedure enkel de duur van de behandeling van de asielaanvraag door de verschillende asielinstanties wordt verstaan, zijnde de Dienst Vreemdelingenzaken, het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de Vaste beroepscommissie (en later de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). Zij oordelen immers over de gegrondheid van de asielaanvraag. De beroepsprocedure voor de Raad van State behoort niet bij die asielprocedure, daar

men niet oordeelt over de gegrondheid van de asielaanvraag, enkel over de correctheid van de procedure. Dergelijke procedure bij de Raad van State heeft dan ook geen opschortende werking. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is van een asielaanvraag geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Wat betreft de lange periode waarin hij in het bezit was een attest van immatriculatie dienen we op te merken dat betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie geen verblijfstitel was maar enkel een proceduredocument dat aangaf, in casu, dat het gegrondheidsonderzoek bij het CGVS lopende was. Bovendien blijkt duidelijk uit onze instructies dd. 25.03.2003 aan de bevoegde gemeente dat een bevel om het grondgebied te verlaten aan betrokkene betekend diende te worden NA intrekking van zijn attest van immatriculatie. Het attest van immatriculatie diende aldus ingetrokken te worden op 25.03.2003, zoals duidelijk gestipuleerd werd in onze instructies. Betrokkene maakt verder niet aannemelijk waarom het feit dat hij meer dan vijftien jaar geleden in het bezit was van een attest van immatriculatie een actuele (tijdelijke) terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk maakt. De richtlijnen van 21.11.2006 waarnaar betrokkene verwijst om er op te wijzen dat de periode waarin hij onder AI stond ook meegeteld moet worden, kan niet weerhouden worden daar deze richtlijnen nooit omgezet werden in effectieve wetgeving. Dergelijke instructies vormen geen dan ook geen wettelijk kader waarop men zich kan beroepen. Zelfs indien dit toch het geval zou zijn, viel betrokkene niet onder deze richtlijnen die pas van kracht werden op 21.11.2006. Volledigheidshalve merken we op dat de bewering van betrokkene dat zijn AI verlengd werd na zijn asielprocedure omwille van de lopende aanvraag tot verblijfsmachtiging, foutief is. Een aanvraag tot verblijfsmachtiging op basis van artikel 9.3 heeft nooit aanleiding gegeven tot de aflevering van een attest van immatriculatie. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op de zogenaamde 'omzendbrief Turtelboom'. Echter deze omzendbrief werd integraal overgenomen door de instructies Wathelet. Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich eveneens op deze instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 'integraal is vernietigd' en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen.

De beginselen van goed bestuur impliceren niet dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de minister niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden te handelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F, RVV, arrest 229048 van 20.11.2019).

Verwijzing naar beslissingen tot verblijfsmachtiging van "gelijkaardige dossiers" en het invoeren van het gelijkheidsbeginsel vormt geen uitzonderlijke omstandigheid. Het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen de eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog zijn met degene waaraan hij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsmachtiging hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsmachtiging voor de betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM waarbij hij verwijst naar zijn opbouwde sociaal en privé-leven in België. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming

van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene niet aantoonde dat er familieleden van hem in België verblijven. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden een vrijwilligersattest dd. 20.06.2019 voorlegt evenals een verklaring van vzw H. (...), een verklaring van P. (...) vzw en zijn vrijwilligersovereenkomst dd. 09.07.2020. Betrokkene legt geen enkele individuele getuigenverklaring voor. Uit de voorgelegde attesten kan dus niet afgeleid worden dat er sprake is van diepgaande interpersoonlijke banden waarvan de tijdelijke verbreking een ernstig en onherstelbaar nadeel zou opleveren. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen voor zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijk terugkeer naar Guinee uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich al buitengewone omstandigheid op het feit dat hij geen enkele band meer zou hebben met Guinee, behalve de formele band van nationaliteit en dat hij geen directe familie heeft waar hij terecht kan. Echter, het gaat hier om een loutere bewering waarvan betrokkene geen enkel bewijs voorlegt. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Bovendien is betrokkene meerderjarig en kan redelijkerwijs worden aangenomen dat hij in staat is zich om zich tijdelijk te handhaven in het land waar hij geboren en getogen is, waar hij ruim 31 jaar heeft verbleven en waarvan hij de nationaliteit draagt. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene geen banden meer zou hebben met zijn land van herkomst niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene verwijst naar de blog van voormalig staatssecretaris Theo Francken evenals naar zijn artikel dd. 16.04.2018 inzake verblijfsmachtigingen en naar de bevestiging van minister Maggie De Block dat

zij zijn beleid zal verderzetten. We merken echter op dat noch Theo Francken noch Maggie De Block nog bevoegd zijn voor asiel en migratie. Betrokkene kan zich dan ook niet nuttig meer op hun uitspraken beroepen. In geen geval kon verzoekende partij aan de verklaringen van voormalig staatssecretaris Theo Francken en voormalig minister Maggie De Block enige rechtmatige verwachting ontleenen dat hij dan geen buitengewone omstandigheden zou moeten aantonen of dat in zijn specifieke situatie dan buitengewone omstandigheden zouden worden aanvaard waardoor de aanvraag op ontvankelijke wijze in België kan worden ingediend. Hij kan niet dienstig iets anders voorhouden (RVV, arrest 230367 van 17 december 2019).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen criminele feiten heeft gepleegd, dat hij zich steeds als een modelburger gedragen heeft en een blanco strafblad dd. 09.07.2020 voorlegt, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van verblijfsduur en integratie kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat "omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend." (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat hij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019, RVV arrestnr. 228193 van 29.10.2019).

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene al meer dan twintig jaar in België zou verblijven waarvan meer dan vijf jaar legaal, dat hij zich helemaal ingebed zou hebben in de Belgische samenleving en goed geïntegreerd zou zijn, dat hij werkwilbig zou zijn, dat hij steeds actief op zoek gegaan zou zijn naar activiteiten om zijn dagen zinvol te besteden en zo te participeren aan de onthaalgemeenschap van België, dat hij volwaardig zou kunnen meedraaien in het sociaal-en economisch leven in België, dat hij verschillende taalcursussen gevolgd zou hebben, dat hij perfect Frans zou spreken, dat hij cursussen gevolgd zou hebben om Nederlands te leren, dat hij zou deelgenomen hebben aan groepsexcursies, kookateliers en ICTlessen, dat hij zou proberen alle kansen te grijpen die hem worden aangeboden om zijn integratie verder te verbeteren, dat hij eraan zou houden om te werken, dat hij het belangrijk zou vinden om zijn eigen bestaansmiddelen te verwerven, om professioneel bezig te zijn en zichzelf te ontplooien, dat hij zich inzet als vrijwilliger bij vzw C. (...), dat hij ook geregeld deelneemt aan activiteiten van P. (...) vzw en Samenlevingsopbouw Brussel, dat hij in de toekomst graag iets met boekhouding zou doen omdat hij over een diploma economie beschikt, dat hij dus niet ten laste zou vallen van het sociale bijstandstelsel, dat hij een sterke band met België opgebouwd zou hebben, dat hij hier een groot sociaal netwerk opgebouwd zou hebben, dat hij het belangrijkste deel van zijn actieve leven in België doorgebracht zou hebben, dat er in zijn geval echt sprake zou zijn van een duurzame lokale verankering, dat hij aldus de nodige inspanningen geleverd zou hebben om zich te integreren en wegwijs te maken in de talen van het onthaalland, dat hij door deze inspanningen meteen inzetbaar zou zijn op de arbeidsmarkt, dat hij een werkbelofte voorlegt en dus meteen zou kunnen beginnen werken, dat hij een uitgebreid sociaal leven zou opgebouwd hebben in België en door tal van sociale activiteiten, onder meer als vrijwilliger, een goede reputatie opgebouwd zou hebben bij tal van mensen en diensten, dat deze het er allemaal over eens zouden zijn dat hij gemotiveerd, dynamisch, gemotiveerd en toegewijd zou zijn in alles wat hij doet, dat hij zijn vrijwilligersattest dd. 20.06.2019 voorlegt evenals een toestemming tot gebruik van de bakfiets in het kader van zijn vrijwilligerswerk, een verklaring van sociale organisatie H. (...), een verklaring van sociale organisatie P. (...) VZW, zijn diploma's uit Guinee, een bewijs van deelname aan een cursus in 2017, zijn vrijwilligersovereenkomst dd. 09.07.2020 en een werkbelofte dd. 10.11.2020) kunnen niet als

buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). (...)"

Op 16 april 2021 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tevens om aan de verzoeker een bevel te geven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die aan de verzoeker op 7 mei 2021 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"(...)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer:

*Naam, voornaam: B., M. L. (...)
geboortedatum: (...).1968
geboorteplaats: L. (...)
nationaliteit: Guinee*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

(...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

2.2. De verzoeker heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de Vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt, na lezing van het enig middel, zoals uiteengezet in het verzoekschrift, vast dat de verzoeker geen middel ontwikkelt dat specifiek is gericht tegen de tweede bestreden beslissing, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten van 16 april 2021.

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: *"de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden"* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Het gegeven dat thans meerdere onderscheiden rechtshandelingen in het geding zijn, impliceert dat de verzoeker bij de uiteenzetting ter ondersteuning van het middel of de middelen moet aangeven, of dat minstens uit de uiteenzetting duidelijk moet blijken, tegen welke van deze onderscheiden beslissingen een welbepaalde kritiek precies is gericht. Het bepaalde in de voornoemde artikelen 39/78 *juncto* 39/69

impliceert in dergelijke gevallen dat een middel of een middelenonderdeel slechts dan kan geacht worden op ontvankelijke wijze te zijn aangevoerd indien de verzoeker voldoende duidelijkheid verschaft omtrent de wijze waarop de ene dan wel de andere bestreden beslissing door de genoemde rechtsregel is geschonden.

Ter terechtzitting wordt in het debat gebracht dat het verzoekschrift geen middelen bevat die gericht zijn tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, zodat het beroep onontvankelijk voorkomt wat deze beslissing betreft. De advocate van de verzoeker repliceert hierop door te stellen dat zij verwijst naar het verzoekschrift. De Raad benadrukt dat het verzoekschrift de grenzen van de rechtsstrijd bepaalt en stelt vast dat het verzoekschrift geen middel bevat dat gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.

De Raad merkt zodoende op dat in de voorliggende zaak geen middelen worden aangevoerd tegen de tweede bestreden beslissing. Het ontbreken van een middel in het inleidend verzoekschrift heeft de onontvankelijkheid van het beroep tot gevolg (RvS 30 december 2014, nr. 229.708; RvS 7 februari 2014, nr. 226.355; RvS 28 september 2009, nr. 196.412).

Het beroep is derhalve niet ontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 16 april 2021.

Nu het beroep enkel ontvankelijk is ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, wordt deze beslissing verder aangeduid als *“de bestreden beslissing”*.

4. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in samenhang met het vertrouwensbeginsel en de materiële motiveringsplicht en van het beginsel *“patere legem quam ipse fecisti”*.

4.1. Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

“In de aanvraag tot verblijfsmachtiging van 14.08.2019 had verzoeker erop gewezen dat hij vijf en een half jaar wettig verblijf heeft gehad en dat zijn asielaanvraag onredelijk lang geduurd heeft, namelijk meer dan 5 jaar.

Verzoeker verwees naar de richtlijnen van de minister van Binnenlandse Zaken van 20.12.2004. Volgens deze richtlijn zou de Dienst Vreemdelingenzaken “voortaan een definitief verblijfsstatuut toekennen aan personen die asiel aanvroegen voor 1 januari 2001 en wiens asielprocedure langer dan 4 jaar, of langer dan 3 jaar voor gezinnen met schoolgaande kinderen, heeft geduurd, tenzij er bepaalde negatieve tegenindicaties in het dossier zitten. Om deze verblijfsvergunning te krijgen moeten betrokkenen een aanvraag indien (of ingediend hebben) op grond van artikel 9, lid 3 van de Verblijfswet.”

Verzoeker wees ook op de interne richtlijnen van 21.11.2006 die de voorgaande richtlijnen van 20.12.2004 verduidelikten, en volgens dewelke ook rekening moet gehouden worden met de periode gedekt door de verlenging van het attest van immatriculatie na afloop van de asielprocedure als gevolg van een nog lopende regularisatieaanvraag.

De aanvraag tot verblijfsmachtiging van verzoeker wordt thans onontvankelijk verklaard door verweerder.

In de bestreden beslissing wordt het bestaan van deze richtlijnen van 20.12.2004 en 21.11.2006 allerminst ontkend, en evenmin de geciteerde inhoud ervan.

Doch verweerder stelt:

- a) *Voor wat betreft de richtlijnen van 20.12.2004, dat deze enkel golden voor de duur van de procedure bij de asielinstanties, waarmee wordt bedoeld de Dienst Vreemdelingenzaken, het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de Vaste Beroepscommissie. De Raad van State zou daar niet bij horen “daar men niet oordeelt over de gegrondheid van de asielaanvraag maar enkel over de correctheid van de procedure. Dergelijke procedure bij de Raad van State heeft dan ook geen opschortende werking. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is van een*

asielaanvraag geeft betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr. 89.980 van 02.10.2000)."

Deze redenering snijdt echter geen hout. Uiteraard hoort de procedure bij de Raad van State tegen een arrest van de Vaste Beroepscommissie wél bij "de asielprocedure". Indien het beroep bij de Raad van State gegrond wordt verklaard, dan wordt het arrest van de (toenmalige) Vaste Beroepscommissie immers verbroken, waardoor deze een nieuw arrest moet maken waarbij een andere uitkomst van de asielprocedure mogelijk is.

Dat de procedure niet opschortend is/was, is evenmin van doorslaggevend belang aangezien dat loutere feit geen impact heeft op inhoud van het uiteindelijke arrest van de Raad van State.

Dat het loutere feit dat de asielprocedure "een zekere behandelingsperiode" heeft gekend geen reden is om ipso facto een verblijfsstatus te geven is uiteraard correct maar dit wordt ook niet beweerd door verzoeker die immers een eigen richtlijn van verweerder aanhaalt waarin verweerder probeerde te categoriseren in welke situaties het weigering van een verblijfsstatus aan vreemdelingen die een lange behandelingstermijn van de asielprocedure hadden gekend, onbillijke gevolgen kend (sic).

De aangehaalde redenen om de richtlijn van 2004 niet te volgen, zijn bijgevolg niet adequaat en kunnen de beslissing niet dragen, temeer aangezien verweerder het bestaan en de inhoud van deze geciteerde richtlijn niet betwist.

Om die reden alleen al kan de gegeven motivering de beslissing niet dragen en is er een schending van de materiële motiveringsplicht.

- b) *Voor wat betreft de instructie van 21.11.2006, stelt verweerder dat het feit dat verzoeker gedurende 5,5 jaar in het bezit was van een attest van immatriculatie niet relevant is aangezien het zijn verblijf slechts dekte tijdens de procedure die lopende was bij het CGVS. Bovendien haalt verweerder aan dat er instructies zijn gestuurd door hem naar de gemeente van verzoeker op 25.03.2003 om een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen na intrekking van het attest van immatriculatie, zodat dit attest van immatriculatie niet meer verlengd had mogen worden na deze datum. Verweerder stelt ook dat het foutief is dat verzoekers attest van immatriculatie verlengd werd omwille van een aanvraag tot verblijfsmachtiging die hij had ingediend op Verder wijst verweerder er op dat deze richtlijn niet kan worden weerhouden omdat ze nooit werd omgezet in effectieve wetgeving: dergelijke instructies vormen geen wettelijke kader waarop betrokkene zich kan beroepen en zelfs als dat toch zo zou zijn dan nog werden deze richtlijnen pas van kracht op 21.11.2006.*

Verzoeker wijst er op dat verweerder hoe dan ook niet betwist dat hij gedurende ruim vijf jaar in het bezit is geweest van een attest van immatriculatie. Verzoeker had altijd gemeend dat dit het geval omdat hij een aanvraag tot verblijfsmachtiging had ingediend in 2002, aangezien zijn attest van immatriculatie pas werd ingetrokken in september 2005 bij de betekening van de beslissing tot onontvankelijkheid van deze aanvraag tot verblijfsmachtiging uit 2002. Maar wat ook de reden weze van de uiteindelijke verlenging van zijn attest van immatriculatie tot deze datum, enig misverstand tussen de Dienst Vreemdelingenzaken en zijn toenmalige gemeente kan niet aan verzoeker worden verweten. Dienst Vreemdelingenzaken kan alleszins niet aanhalen dat verzoeker frauduleus was.

Ook dit element van de motivering is niet draagkrachtig, en schendt de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker meent ook dat de datum van indiening niet relevant, of alleszins niet aantoonbaar doorslaggevend is. Het feit dat de maatregelen pas sinds 21.11.2006 van kracht zouden zijn, betekent immers allerm minst dat verzoeker zich er nadien niet op zou kunnen beroepen. Dit was mogelijk anders geweest indien zijn aanvraag verblijfsmachtiging zou dateren van voor 21.11.2006. Gelet op de indiening van de aanvraag op 21.08.2019 is dit in casu kennelijk niet aan de orde. Verweerder haalt ook nergens aan dat uit deze instructie zou blijken dat dat zij pas van toepassing zou zijn op personen die een asielaanvraag na 21.11.2006 zouden hebben ingediend.

Wat betreft het statuut van de instructies, wijst verzoeker er op dat verweerder het vertrouwen gewekt heeft dat dit een echte instructie was. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat vreemdelingen die een aanvraag tot verblijfsmachtiging hebben ingediend op grond van het art. 9,3 de lid van de

vroegere versie van de wet of art. 9bis van de huidige wet, "moeten een gewettigd vertrouwen hebben dat de openlijke verklaring van de beleidsverantwoordelijken ook zullen worden toegepast in hun individuele geval. Gerechtaardigde verwachtingen die door het bestuur bij rechtsonderhorigen worden gewekt, moeten zoveel mogelijk worden gehonoreerd op gevaar af anders het vertrouwen van de rechtsonderhorigen in het bestuur te misleiden." (E. SOMERS, 'De beoordeling van "regularisatie"-aanvragen (art. 9bis Vw.) volgens criteria van de instructie van 19 juli 2009 na de Raad van State-rechtspraak: rien ne va plus?', T.Vreemd., 2013, nr. 3, 219).

Welnu, in casu zijn de instructies van 21.11.2006 wel degelijk gepubliceerd. Zie Parl. St. Kamer 2005-2006, Doc 51 2478/008,134-138, waarin een schriftelijke nota werd gepubliceerd met als titel: "Toelichting betreffende de toepassing van art. 9, derde lid van de wet van 15 december 1980". Er was dus wel degelijk publiekelijk vertrouwen gewekt. Van een overheid mag dan ook verwacht worden dat de organen die van deze overheid afhangen de maatregelen die de overheid heeft afgekondigd zelf respecteert. Dit komt neer op het beginsel *patere legem quam ipse fecisti*.

Bovendien heeft de Raad van State in zijn arrest 157.452 van 10.04.2006 (RvS 10 april 2006, nr. 157.452, T.Vreemd. 2006, 303) geoordeeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken over dit soort instructies niet zomaar kan oordelen hij er niet door gebonden is aangezien die verklaringen niet het karakter van een rechtsnorm hebben. De Raad van State heeft in dit geval echter geoordeeld dat de verklaringen van de minister weliswaar niet het karakter hebben van een rechtsnorm maar het toch verdienen om de aard en de gevolgen die eraan moeten gegeven worden, te onderzoeken. De Raad stelde dat de beslissing geschorst moest worden omdat diens motivering "*que l'office pourrait donc respecter, ou non, selon son bon plaisir*" een institutionalisering van administratieve willekeur en rechtsonzekerheid zou zijn, die ontoelaatbaar is. (E. SOMERS, 'De beoordeling van "regularisatie"-aanvragen (art. 9bis Vw.) volgens criteria van de instructie van 19 juli 2009 na de Raad van State-rechtspraak: rien ne va plus?', T.Vreemd., 2013, nr. 3, 222).

Waar verweerder dus stelt dat deze richtlijnen van 21.11.2006 en 20.12.2004 niet kunnen worden toegepast, schendt hij aantoonbaar de materiële motiveringsplicht, het vertrouwensbeginsel en het beginsel *patere legem quam ipse fecisti*, allen in samenhang met de schending van het artikel 9bis Vreemdelingenwet."

4.2. Beoordeling

4.2.1. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). De materiële motiveringsplicht vereist zodoende dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag van de thans bestreden beslissing uitmaakt.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in

het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat de verzoeker beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoeker aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheid vormen waaruit blijkt dat hij de aanvraag niet via de gewone procedure van artikel 9 van de Vreemdelingenwet zou kunnen indienen, reden waarom deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

4.2.2. De verzoeker benadrukt dat hij in zijn machtigingsaanvraag had uiteengezet dat hij vijf en een half jaar wettig verblijf heeft gehad nu zijn asielaanvraag onredelijk lang heeft geduurd, namelijk meer dan vijf jaar. Hij verwees in dit verband ook naar de richtlijnen van de minister van Binnenlandse Zaken van 20 december 2004 en naar interne richtlijnen van 21 november 2006. De verzoeker hekelt dat in de bestreden beslissing in dat verband wordt gemotiveerd dat de procedure voor de Raad van State geen deel uitmaakt van de asielprocedure. De verzoeker meent dat deze beroepsprocedure wel deel uitmaakt van de asielprocedure: indien het beroep bij de Raad van State gegrond wordt verklaard, dan diende de toenmalige Vaste Beroepscommissie volgens de verzoeker een nieuw arrest te maken waarbij een andere uitkomst van de asielprocedure mogelijk is. De verzoeker meent dat het gegeven dat de procedure voor de Raad van State niet opschortend is, evenmin van doorslaggevend belang is, aangezien dit geen impact heeft op de inhoud van het uiteindelijke arrest van de Raad van State. De verzoeker besluit dat de aangehaalde redenen om de richtlijn van 2004 niet te volgen, niet adequaat zijn.

Verder benadrukt de verzoeker dat de verweerder niet betwist dat hij ruim vijf jaar in het bezit is geweest van een attest van immatriculatie. De verzoeker betoogt dat enig misverstand tussen de Dienst Vreemdelingenzaken en de betrokken gemeente hem niet kan worden aangewreven en hij geen fraude heeft gepleegd.

De Raad merkt vooreerst op dat de verzoeker zich in zijn aanvraag op de volgende wijze heeft beroepen op de "richtlijnen" van 2004 en 2006:

“Richtlijnen van de medewerkers van de minister van Binnenlandse Zaken d.d. 20 december 2004 juncto de interne richtlijnen van 21 november 2006

Ik wens de motivatie van mijn huidige aanvraag te motiveren in het licht van de richtlijnen van de medewerkers van de minister van Binnenlandse Zaken d.d. 20 december 2004, namelijk:

« De Dienst Vreemdelingenzaken zal voortaan een definitief verblijfsstatuut toekennen aan personen die asiel aanvroegen vóór 1 januari 2001 en wiens asielprocedure langer dan 4 jaar, of langer dan 3 jaar voor gezinnen met schoolgaande kinderen, heeft geduurd, tenzij er bepaalde negatieve tegenindicaties in het dossier zitten. Om deze verblijfsvergunning te krijgen moeten betrokkenen een aanvraag indienen (of ingediend hebben) op grond van artikel 9 lid 3 van de Verblijfswet. »

De toenmalige minister van Binnenlandse Zaken heeft dit later ook bevestigd en uitgebreid naar asielaanvragen ingediend voor 1 juli 2003:

« De Dienst Vreemdelingenzaken zal voortaan een definitief verblijfsstatuut toekennen aan personen die asiel aanvroegen vóór 1 juli 2003 en wier asielprocedure langer dan 4 jaar, (...)»

Ook de Raad van State heeft in zijn arrest nr. 157.452 van 10 april 2006 deze opvatting bevestigd.

In mijn geval is de termijn voor regularisatie die men in aanmerking moet nemen, deze van vier jaar. Ik heb gedurende een periode van vijf jaar en een half legaal in België verbleven en voldoe hierdoor ondubbelzinnig aan alle voorwaarden voor regularisatie die voorzien zijn in de boven aangehaalde richtlijnen.

Graag wil ik uw aandacht vestigen op de interne richtlijnen van 21 november 2006 die de voorgaande richtlijnen van 20 december 2004 verduidelijken. Volgens de richtlijnen van 2006 moet ook rekening worden gehouden met de periode gedekt door de verlenging van het attest van immatriculatie na afloop van de asielprocedure als gevolg van een nog lopende regularisatieaanvraag. Spijtig genoeg werd de beslissing over mijn regularisatieaanvraag in september 2005 genomen, een jaar voor de inwerkingtreding van bovenvermelde instructies, waardoor men bij mij geen rekening heeft gehouden met de termijn gedekt door de verlenging van het attest van immatriculatie na afloop van de asielprocedure.

Op grond van deze instructies, dd. 21.11.2006, werden destijds verscheidene dossiers geregulariseerd. Bijna iedereen die deze criteria vervulde werd gemachtigd tot verblijf en heeft intussen de Belgische nationaliteit verkregen. Ook ik vervulde toen ruim aan al deze voorwaarden.

In de meest recente instructies voor regularisatie, wordt deze categorie niet meer opgenomen, en dit uitsluitend omdat het een achterhaalde categorie van personen betreft. Er moet ook opgemerkt worden dat al deze instructies, in tegenstelling tot de criteria 2.8.A. en 2.8.B. van 19.07.2009 van staatssecretaris Wathelet, niet beperkt zijn in de tijd en in principe nog steeds doorwerking hebben.

In feite, bevind ik mij in een identieke verblijfssituatie als mensen die onder de instructies van 2006, die niet beperkt zijn in de tijd, werden geregulariseerd. Ik voldoe aan exact dezelfde criteria. Mijn asielprocedure, met inbegrip van de periode van verlenging van mijn attest van immatriculatie, heeft wel degelijk veel langer dan vier jaar geduurd en ik heb tijdens deze periode steeds legaal in België verbleven.

Een negatieve beslissing voor deze aanvraag voor een machtiging tot verblijf, zou een duidelijke schending uitmaken van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen alsook van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Het zou immers een onaanvaardbaar geval zijn van ongelijke behandeling van identieke dossiers, wat tegenstrijdig is met het gelijkheids- en rechtszekerheidsbeginsel.”

In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene beroept zich als buitengewone omstandigheid op het feit dat hij over een lange asielprocedure evenals een lange periode onder attest van immatriculatie beschikt. Betrokkene wijst er op dat hij vanaf de indiening van zijn asielaanvraag dd. 27.04.2000 tot de weigering van verlenging van

zijn attest van immatriculatie op 17.10.2005 vijf jaar en half legaal verblijf had zonder onderbrekingen. Hij haalt aan dat hem nooit een bevel om het grondgebied te verlaten betekend werd. Hij verwijst hierbij naar de richtlijnen van de medewerkers van de minister van Binnenlandse Zaken dd. 20.12.2004 en de interne richtlijnen van 21 november 2006 evenals naar het arrest 157.452 van de Raad van State van 10 april 2006 waaruit moet blijken dat een definitief verblijfsstatuut zal toegekend worden aan personen die asiel aanvroegen voor 01 januari 2001 en wiens procedure langer dan vier jaar geduurd heeft. Echter, we merken op dat de asielprocedure van betrokkene op datum van 28.02.2003 werd afgesloten met een beslissing van de Vaste Beroepscommissie. Zijn asielprocedure duurde aldus twee jaar en tien maanden. Bovendien werd hem op 25.03.2003 wel degelijk een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Betrokkene kan zich dan ook niet nuttig beroepen op een lange asielprocedure. Er dient opgemerkt te worden dat onder asielprocedure enkel de duur van de behandeling van de asielaanvraag door de verschillende asielinstanties wordt verstaan, zijnde de Dienst Vreemdelingenzaken, het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de Vaste beroepscommissie (en later de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). Zij oordelen immers over de gegrondheid van de asielaanvraag. De beroepsprocedure voor de Raad van State behoort niet bij die asielprocedure, daar men niet oordeelt over de gegrondheid van de asielaanvraag, enkel over de correctheid van de procedure. Dergelijke procedure bij de Raad van State heeft dan ook geen opschortende werking. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is van een asielaanvraag geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Wat betreft de lange periode waarin hij in het bezit was een attest van immatriculatie dienen we op te merken dat betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie geen verblijfstitel was maar enkel een proceduredocument dat aangaf, in casu, dat het gegrondheidsonderzoek bij het CGVS lopende was. Bovendien blijkt duidelijk uit onze instructies dd. 25.03.2003 aan de bevoegde gemeente dat een bevel om het grondgebied te verlaten aan betrokkene betekend diende te worden NA intrekking van zijn attest van immatriculatie. Het attest van immatriculatie diende aldus ingetrokken te worden op 25.03.2003, zoals duidelijk gestipuleerd werd in onze instructies. Betrokkene maakt verder niet aannemelijk waarom het feit dat hij meer dan vijftien jaar geleden in het bezit was van een attest van immatriculatie een actuele (tijdelijke) terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk maakt. De richtlijnen van 21.11.2006 waarnaar betrokkene verwijst om er op te wijzen dat de periode waarin hij onder AI stond ook meegeteld moet worden, kan niet weerhouden worden daar deze richtlijnen nooit omgezet werden in effectieve wetgeving. Dergelijke instructies vormen geen dan ook geen wettelijk kader waarop men zich kan beroepen. Zelfs indien dit toch het geval zou zijn, viel betrokkene niet onder deze richtlijnen die pas van kracht werden op 21.11.2006. Volledigheidshalve merken we op dat de bewering van betrokkene dat zijn AI verlengd werd na zijn asielprocedure omwille van de lopende aanvraag tot verblijfsmachtiging, foutief is. Een aanvraag tot verblijfsmachtiging op basis van artikel 9.3 heeft nooit aanleiding gegeven tot de aflevering van een attest van immatriculatie. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

(...)

Verwijzing naar beslissingen tot verblijfsmachtiging van "gelijkaardige dossiers" en het invoeren van het gelijkheidsbeginsel vormt geen uitzonderlijke omstandigheid. Het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen de eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog zijn met degene waaraan hij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsmachtiging hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsmachtiging voor de betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

(...)

De elementen van verblijfsduur en integratie kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat "omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend." (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer

uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat hij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019, RVV arrestnr. 228193 van 29.10.2019)."

Met betrekking tot de richtlijnen van 20 december 2004 argumenteert de verzoeker dat de procedure bij de Raad van State ten onrechte niet mee in rekening wordt genomen bij de duur van de asielprocedure. Dienaangaande wordt vooreerst vastgesteld dat de verzoeker in zijn aanvraag enkel de niet-gepubliceerde "*richtlijnen van de medewerkers van de minister van Binnenlandse Zaken*" had geciteerd, in de mate dat hierin wordt uiteengezet dat een verblijfsstatuut zal worden toegekend aan personen wiens asielprocedure langer dan 4 jaar (of langer dan 3 jaar voor gezinnen met schoolgaande kinderen) heeft geduurd. In de aanvraag wordt echter nergens gesteld dat de procedure bij de Raad van State deel zou moeten uitmaken van de duur van de "*asielprocedure*". In tegendeel, de verzoeker argumenteert verder enkel dat, ingevolge de richtlijnen van 21 november 2006, bij de duur van de asielprocedure voortaan ook rekening diende te worden gehouden met de periode gedekt door de verlenging van het attest van immatriculatie na afloop van de asielprocedure als gevolg van een nog lopende regularisatieaanvraag, waarna hij meteen aangeeft dat hijzelf spijtig genoeg niet van deze nieuwe beleidslijn heeft kunnen genieten aangezien inzake zijn regularisatieaanvraag in september 2005 reeds een beslissing werd genomen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de aanvraag van 30 juli 2003 om een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid (oud), van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard wegens gebrek aan buitengewone omstandigheden die de indiening van de aanvraag in België rechtvaardigen. In deze beslissing wordt uitdrukkelijk gesteld dat het annulatieberoep bij de Raad van State, tegen de beslissing van de Vaste Beroepscommissie van 28 februari 2003, niet schorsend is en geen recht geeft op verblijf zodat dit geen buitengewone omstandigheid uitmaakt die de verzoeker zou verhinderen tijdelijk terug te keren om zijn aanvraag vanuit zijn land van herkomst in te dienen. Op 21 februari 2006 wordt een tweede aanvraag op grond van artikel 9, derde lid (oud), van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard. Op 11 juli 2017 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, die bij beslissing van 27 oktober 2017 opnieuw onontvankelijk wordt verklaard wegens het gebrek aan buitengewone omstandigheden. Tegen geen van deze drie onontvankelijkheidsbeslissingen diende de verzoeker een beroep in.

Zowel uit de voormelde onontvankelijkheidsbeslissingen als uit de door de verzoeker zelf aangehaalde "*interne richtlijnen*" van 21 november 2006, blijkt dat de richtlijnen van 20 december 2004 geenszins toelieten om over de wettelijke ontvankelijkheidsvereiste van de buitengewone omstandigheden heen te stappen.

In de parlementaire stukken die de verzoeker zelf aanhaalt (*Parl. St. Kamer 2005-2006, Doc 51 2478/008,134-138*), leest de Raad op de pagina's 134-136 bovendien het volgende:

"Artikel 9, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen stelt als algemene regel dat een vreemdeling die langer dan drie maanden in België wil verblijven daartoe moet worden gemachtigd door de Minister of zijn gemachtigde.

Het tweede lid van dit artikel bepaalt dat deze machtiging tot verblijf door de vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Op deze procedure is er één uitzondering.

Het derde lid biedt de aanvrager de mogelijkheid zijn aanvraag in te dienen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft wanneer, wegens buitengewone omstandigheden – door de Raad van State omschreven als «omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken de terugkeer naar het land van herkomst of van verblijf te organiseren» – , het hem onmogelijk is zijn aanvraag voor een machtiging tot verblijf van langer dan drie maanden in het Koninkrijk in te dienen volgens de normale procedure beschreven in artikel 9, tweede lid (indiening van de aanvraag voor een machtiging tot verblijf

bij de diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland) De machtiging tot verblijf wordt in dit geval afgegeven in België.
Dit is een proceduremaatregel en niet de basis voor welk recht op verblijf ook.

De constante rechtspraak van de Raad van State eist immers van de minister van Binnenlandse Zaken of zijn gemachtigde een tweevoudig onderzoek van de aanvraag voor een machtiging tot verblijf (ontvankelijkheid en gegrondheid).

Het komt evenwel zelden voor dat de aanvrager duidelijk een onderscheid maakt tussen de redenen die hem verhinderen de gewone procedure te volgen en de redenen die hem ertoe brengen een machtiging tot verblijf (regularisatie) op het Belgische grondgebied aan te vragen.

Het is juist dat de minister van Binnenlandse Zaken of zijn gemachtigde over een zekere discretionaire bevoegdheid beschikt in het kader van het onderzoek van de aanvragen voor een machtiging tot verblijf, maar hierbij mag niet worden vergeten dat hij wettelijk verplicht is zijn beslissingen te motiveren en duidelijk de rechtsmiddelen te vermelden die voor de afgewezen aanvrager beschikbaar zijn, hetgeen hij ook doet.

Deze motivering moet, conform de constante rechtspraak van de Raad van State, een onderscheid maken tussen de twee fasen van het onderzoek van de aanvraag (ontvankelijkheid en gegrondheid). In het algemeen houdt de administratie bij het nemen van een beslissing trouwens rekening met de constante rechtspraak van de Raad van State.

In totaal werden in 2005 5422 dossiers positief beslist. Dit behelst 11 630 personen. Het aantal tot het verblijf gemachtigde personen is in 2005 aanzienlijk gestegen na de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken om de aanvragen voor een machtiging tot verblijf, ingediend door personen die voor 1 januari 2001 asiel aanvroegen in België en van wie de procedure nog altijd aan de gang was bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen of bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, prioritair te behandelen.

De volgende onderverdeling kan men hierbij voor 2005 aanstippen:

4 745 dossiers lange asielprocedure

441 dossiers prangende humanitaire redenen

236 dossiers medische redenen

De beslissing werd ondertussen genomen om deze operatie uit te breiden tot iedereen die een aanvraag voor een machtiging tot verblijf heeft ingediend en van wie de asielaanvraag van voor 30 juni 2003 nog altijd hangende is. De administratie heeft nu reeds de nodige maatregelen getroffen om deze aanvragen prioritair te behandelen.

De directeur-generaal komt even terug op deze groepen:

1) «een langdurige asielprocedure»?

Het betreft personen van wie de asielprocedure bij de verschillende asielinstanties (Dienst Vreemdelingenzaken, Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen) zich in de tijd uitstrekt over een periode van ten minste vier jaar – drie jaar als de aanvrager een of meer schoolgaande kinderen heeft tussen 6 en 18 jaar oud, aan wie geen enkel feit dat de openbare orde of de nationale veiligheid schaadt ten laste kan worden gelegd en die het bewijs leveren van hun integratie in de Belgische maatschappij.

De drie of vier jaar van de asielprocedure – de termijn na welke de procedure als onredelijk langdurig wordt beschouwd – wordt berekend vanaf de indiening van de aanvraag tot aan de betekening van een uitvoerende beslissing die deze procedure afsluit.

Een uitvoerende beslissing is een beslissing waartegen geen enkel opschortend beroep wettelijk kan worden ingesteld. De termijn binnen welke twee achtereenvolgens ingediende asielprocedures zijn afgesloten kan worden gecumuleerd op voorwaarde dat de tweede asielaanvraag ontvankelijk werd verklaard. De termijn die verliep tussen de twee procedures komt niet in aanmerking. Als de Raad van State een beslissing tot weigering van verblijf of tot weigering van de toekenning van de hoedanigheid van vluchteling vernietigt, wordt de termijn binnen welke de Raad van State uitspraak heeft gedaan in aanmerking genomen.

(...)” (de Raad onderlijnt)

Aldus blijkt dat uit de door de verzoeker zelf aangehaalde bronnen dat, in het kader van de richtlijnen van december 2004, de duur van de asielprocedure slechts de duur van de behandeling van de asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen of door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen betrof en dat de procedure voor de Raad van State niet meetelde, tenzij de Raad van State een asielbeslissing zou hebben vernietigd.

De verzoeker betwist voorts niet, zoals in de bestreden beslissing wordt uiteengezet, dat *“(z)ijn beroep bij de Raad van State tegen de Vaste Beroepscommissie werd gesloten op 20.09.2005 omdat betrokkene geen gevolg had gegeven aan de oproep om te verschijnen op 17.08.2005.”* Deze vaststelling strookt met de stukken van het administratief dossier. Meer nog, er blijkt dat de auditeur in de voormelde zaak de verwerping van het beroep had voorgesteld wegens kennelijk onontvankelijk beroep. Het arrest van de Raad van State heeft dus geen aanleiding gegeven tot een nieuwe beslissing van de Vaste Beroepscommissie inzake verzoekers asielaanvraag. De argumentatie van de verzoeker hieromtrent is dus geheel hypothetisch en hij toont niet aan dat het incorrect of kennelijk onredelijk zou zijn om in zijn geval de duur van de annulatieprocedure voor de Raad van State niet mee te tellen bij de duur van asielprocedure.

Verzoekers kritiek betreffende de richtlijnen van 21 november 2006 en de in de aanvraag hieromtrent ontwikkelde argumentatie omtrent de periode van 5,5 jaar legaal verblijf op grond van een attest van immatriculatie, is voorts niet dienstig. Hij gaat immers geheel voorbij aan het motief dat hij *“niet aannemelijk (maakt) waarom het feit dat hij meer dan vijftien jaar geleden in het bezit was van een attest van immatriculatie een actuele (tijdelijke) terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk maakt”*. Dit motief, dat zodoende overeind blijft, maakt een voldoende schragend en dus determinerend motief uit als waarom het in de aanvraag aangehaalde element van het legale verblijf in de periode 2000-2005, niet als een buitengewone omstandigheid wordt aanvaard die de verzoeker zou toelaten de aanvraag niet in het buitenland, zoals voorzien is in de reguliere procedure, maar in België in te dienen. De kritiek die de verzoeker thans nog naar voor brengt omtrent het bezit van het attest van immatriculatie en zijn veronderstelling dat dit attest werd verlengd omwille van de in 2002 ingediende machtigingsaanvraag, kan derhalve niet tot de nietigverklaring leiden.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt en dat uit de door hem verstrekte informatie geheel niet blijkt dat de door de verzoeker genoemde richtlijnen *überhaupt* zouden inhouden dat de bevoegde diensten in voorkomend geval zouden afwijken van de wettelijke voorwaarde dat de aanvrager buitengewone omstandigheden moet aantonen waaruit blijkt dat het niet mogelijk of bijzonder moeilijk is om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, volgens de reguliere procedure van artikel 9, tweede lid, (oud) en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In de door de verzoeker genoemde parlementaire voorbereiding wordt in tegendeel net de nadruk gelegd op het dubbel onderzoek van de machtigingsaanvraag en op de vaste rechtspraak van de Raad van State dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen ontvankelijkheid en de gegrondheid van de aanvraag.

De verzoeker betwist in wezen ook niet dat de richtlijnen van 21 november 2006 niet het karakter van een rechtsnorm hebben.

De Raad wijst er in dit verband ook op dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 198.769 van 9 december 2009, waarnaar de bestreden beslissing eveneens verwijst, heeft geoordeeld dat *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”*.

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent als volgt gemotiveerd:

“De elementen van verblijfsduur en integratie kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer

uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat hij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019, RVV arrestnr. 228193 van 29.10.2019)."

Uit deze rechtspraak, die thans de vaste rechtspraak van de Raad van State uitmaakt, blijkt dat het niet toegelaten is om in een instructie bepaalde elementen, zoals bijvoorbeeld de lange duur van de asielprocedure en de duurzame lokale verankering in België, als buitengewone omstandigheden te kwalificeren (hetgeen thans overigens niet is aangetoond voor wat de door de verzoeker genoemde richtlijnen betreft), terwijl deze als dusdanig geen beletsel tot tijdelijke terugkeer inhouden en bijgevolg ook niet kunnen verantwoorden waarom de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België eerder dan in het buitenland wordt ingediend. Dit maakt het alsdan immers mogelijk dat vreemdelingen die zich in de in een instructie omschreven voorwaarden bevinden, ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen. De verwijzing van de verzoekende partij naar rechtspraak van de Raad van State, vermag geen afbreuk te doen aan de duidelijke rechtspraak van de Raad van State van recentere datum.

De verzoeker kan zich derhalve sowieso niet dienstig steunen op beleidsrichtlijnen en verklaringen van de Minister of de Dienst Vreemdelingenzaken, om aan te tonen dat de verweerder ten onrechte de aanvraag onontvankelijk verklaarde bij gebrek aan buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verweerder dient de wet en de rechtspraak van de Raad van State te laten primeren. Het motief dat de richtlijnen van 21 november 2006, waarnaar betrokkene verwijst om erop te wijzen dat de periode waarin hij onder AI stond, ook meegeteld moet worden, niet kan weerhouden worden aangezien deze richtlijnen nooit omgezet werden in effectieve wetgeving en dergelijke instructies dan ook geen wettelijk kader vormen waarop men zich kan beroepen, blijft derhalve overeind. De kritiek op het daarbij ten overvloede gestelde, en dus overtuigende motivering, dat de verzoeker niet valt onder deze richtlijnen die pas van kracht werden op 21 november 2006, kan niet tot de nietigverklaring leiden.

Een eenvoudige lezing van de motivering van de bestreden beslissing leert verder ook dat de verweerder rekening hield met de door de verzoekende partij aangevoerde lange duur van haar asielprocedure en haar duurzame lokale verankering. De verweerder heeft hieromtrent op goede gronden gesteld dat de elementen van verblijfsduur (waaronder de duur van de asielprocedure) en integratie niet als buitengewone omstandigheid aanvaard kunnen worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheidsfase van het onderzoek van de machtigingsaanvraag. De verzoeker blijft alleszins in gebreke om aan te tonen dat de verweerder op dit punt incorrect of kennelijk onredelijk handelde waar hij de duurzame lokale verankering, noch de duur van de asielprocedure aanvaardde als buitengewone omstandigheid die het bijzonder moeilijk of onmogelijk zou maken de verblijfsaanvraag via de reguliere procedure in te dienen.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het niet is aangetoond dat de verweerder *in casu* niet op deugdelijk gemotiveerde wijze of in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft geconcludeerd dat de verzoeker geen elementen heeft aangehaald die een buitengewone omstandigheid vormen waarom hij de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

De verzoeker beroept zich verder nog op een schending van het vertrouwensbeginsel en van het beginsel "*patere legem quam ipse fecisti*". Hij verwijst hieromtrent naar de reeds hoger besproken parlementaire voorbereiding waaruit volgens hem het bestaan en de inhoud van de instructies van 21 november 2006 blijkt. De verzoeker betoogt dat van een overheid mag worden verwacht dat de organen die van deze overheid afhangen de maatregelen die de overheid heeft afgekondigd zullen respecteren.

Daargelaten de vraag of het *adagium* "*patere legem quam ipse fecisti*" niet enkel een rechtsspreuk is waarvan de miskenning alleen aanleiding kan geven tot vernietiging als daardoor een wet waarin zij is neergelegd wordt geschonden, kan de verzoeker zich op deze regel, die betekent dat de overheid de door haarzelf uitgevaardigde rechtsregels moet respecteren, in voorliggend geval niet beroepen. De genoemde "*richtlijnen van 21 november 2006*" bevatten immers geen rechtsregels bevatten en op het *adagium* "*patere legem quam ipse fecisti*" kan geen beroep worden gedaan bij een beweerde schending van een omzendbrief of andere documenten die als beleidslijn of als beleidsdocumenten moeten worden beschouwd (cf. RvS 30 november 2017, nr. 240.031; RvS 16 april 2009, nr. 192.390).

Ook een schending van het vertrouwensbeginsel kan niet worden aangenomen. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263). Er is slechts sprake van een schending van het vertrouwensbeginsel indien aan drie voorwaarden is voldaan: het bestaan van een bestuurlijke vergissing, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan een rechtsonderhorige en de afwezigheid van gewichtige redenen om die rechtsonderhorige het verleende voordeel te ontnemen (RvS 17 maart 1987, nr. 27.685, *Vermeulen*).

In casu blijkt dat de verzoeker, voorafgaand aan de thans bestreden beslissing (met name in 2005, 2006 en in 2017), reeds niet-ontvankelijkheidsbeslissingen ontving inzake zijn drie voorgaande machtigingsaanvragen op grond van artikel 9, derde lid (oud) en 9*bis* van de Vreemdelingenwet. De Raad kan dan ook niet inzien hoe het bestuur bij de verzoeker de verwachting zou hebben gecreëerd dat hij in aanmerking zou komen voor een verblijfsmachtiging omwille van een lange asielprocedure in 2000-2003 en/of een attest van immatriculatie in de periode 2000-2005.

Een schending van het vertrouwensbeginsel of van het beginsel "*patere legem quam ipse fecisti*" blijkt derhalve niet.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE